

Profesor dr hab. inż. Ludomir Ślusarski

Prof. dr hab. inż. Ludomir Ślusarski urodził się w Konstancji Łódzkiej 29 września 1931 r., zmarł w dniu 4 listopada 2020 r.

Był znanym w kraju i za granicą specjalistą z zakresu technologii i inżynierii materiałów polimerowych, a w szczególności elastomerów.

Po wojnie ukończył Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcące

im. Mikołaja Kopernika w Łodzi, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej. Studia chemiczne ukończył w roku 1954 i w tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze Technologii Kauczuków i Mas Plastycznych. W 1963 r. L. Ślusarski przedstawił pracę doktorską dotyczącą syntezy kredy strącanej i jej modyfikacji kwasem stearynowym. Promotorem rozprawy był prof. dr Stanisław Chrczonowicz. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych dr inż. L. Ślusarski odbył roczny staż naukowy w Moskiewskim Instytucie Lekkiej Technologii Chemicznej imienia M.W. Łomonosowa, gdzie współpracował ze znanym uczonym prof. Borysem Aleksandrowiczem Dogadkinem. W 1991 roku odbył półroczny staż naukowy w Deutsches Institut für Kautschuktechnologie w Hanowerze. W 1986 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych – rozprawa dotyczyła struktury węzłów sieci w elastomerach. W 1990 roku dr hab. inż. L. Ślusarski uzyskał tytuł profesora nauk technicznych, a w 1995 roku stanowisko profesora zwyczajnego.

W latach 1989-2001 był dyrektorem Instytutu Polimerów. W latach 1996-1999 był członkiem Senatu Politechniki Łódzkiej, przewodniczącym Komisji Senackiej ds. Budżetu i Finansów, przewodniczącym rad naukowych wielu instytutów przemysłowych. Po osiągnięciu wieku emerytalnego zajmował stanowiska: profesora konsultanta w Instytucie Technologii Polimerów i Barwników Politechniki Łódzkiej, w Instytucie Przemysłu Gumowego „Stomil” od 2002 r. do 2003 r., profesora w Instytucie Włókiennictwa (od 2007 r.). Czynn timer zawodowo Profesor Ślusarski pracował ponad 60 lat.

Główne kierunki zainteresowań naukowych Profesora to: struktura i właściwości elastomerów, kompozyty polimerowe, polimerowe materiały specjalne, w tym nanomateriały. Do osiągnięć Profesora należą: odkrycie efektów topochemicz-

nych w sieciowaniu elastomerów siarką oraz donorami siarki, uzyskanie nowych odmian sieci przestrzennych o węzłach jonowych bądź kompleksowych, poznanie zależności między strukturą a właściwościami usieciowanych elastomerów, w szczególności ich właściwościami mechanicznymi, tribologicznymi i termicznymi, odkrycie specyficznych oddziaływań między elastomerami a napełniaczami. Profesor jest autorem lub współautorem 11 monografii, 210 publikacji, 22 patentów, ponad 100 referatów. Utrzymywał liczne kontakty naukowe z ośrodkami europejskimi.

Profesor L. Ślusarski doprowadził do uruchomienia na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej nowego kierunku studiów – Inżynierii Materiałowej. Był wychowawcą młodzieży, około 150 studentów wykonało pod kierunkiem Profesora prace inżynierskie i magisterskie. Profesor był promotorem 12 prac doktorskich, z tej grupy trzy osoby uzyskały tytuły naukowe profesora. Pełnił funkcję promotora w przewodzie o uzyskanie tytułu doktora honoris causa prof. Alaina Vidala z CNRS Mulhouse (Francja). Wielokrotnie brał udział w konferencjach międzynarodowych również jako przewodniczący. W roku 2001 zorganizował w Pł konferencję europejską „Eurofillers’01” i był redaktorem wydanej przez Wiley monografii pt. „Fillers for the New Millenium”. Następną konferencją „Eurofillers’03” odbyła się w Alicante (w 2003 r.), gdzie Profesor pełnił rolę Przewodniczącego Komitetu Naukowego. We wrześniu 2006 r. był przewodniczącym Sympozjum „Polymer materials modified by nanoparticles”, które odbyło się w Warszawie pod patronatem European Materials Research Society. Profesor Ślusarski był wielokrotnie czynnym członkiem i Przewodniczącym Komitetu Naukowego cyklicznej Międzynarodowej Konferencji Naukowo-Technicznej „Elastomery”, organizowanej od 1985 r. przez Instytut Przemysłu Gumowego „Stomil”. W latach osiemdziesiątych ubiegłego wieku nawiązał owocną współpracę z byłym Rektorem Université de Haute-Alsace Mulhouse w Alzacji, prof. Jean-Baptiste Donnetem. Współpraca trwała przez wiele lat. Z inicjatywy prof. Ślusarskiego, prof. Jean-Baptiste Donnet otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Łódzkiej.

Profesor L. Ślusarski pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji na rzecz nauki, był członkiem Rad Naukowych kilku instytutów naukowo-badawczych: w Instytucie Biopolimerów i Włókien Chemicznych – członkiem Rady Naukowej od 1997 r.; w Instytu-

cie Inżynierii Materiałów Włókienniczych – Przewodniczącym Rady Naukowej w latach 1997–2007; w Instytucie Przemysłu Gumowego „Stomil” – członkiem i Przewodniczącym w kilku kadencjach do 2007 r.; od 2007 przewodniczącym rady naukowej w Instytucie Włókiennictwa.

Od roku 1987 był członkiem prezydium i członkiem honorowym w Komitecie Nauki o Materiałach na IV Wydziale – Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk, członkiem Zespołu Inżynierii Materiałowej i Technologii Materiałowych (T-08) – Komitetu Badań Naukowych, od 1994 roku był członkiem w Komitecie Chemii Analitycznej na III Wydziale – Nauk Matematycznych, Fizycznych i Chemicznych PAN, Komisji Badań na Rzecz Rozwoju Gospodarki, Rady Nauki, Zespołu Roboczego do spraw Materiałów i Surowców (ZR-7) – Zespołu Interdyscyplinarnego do spraw Współpracy z Zagranicą i Zespołu do spraw Nanonauki i Nanotechnologii i Zespołu do spraw Czystych Technologii Węglowych. W latach 1994-2001 był członkiem Executive Committee of the European Access Network, Akademii Inżynierskiej w Polsce, w latach 2005-2008 był członkiem Rady Nauki MNiSW. Od roku 2000 prof. L. Ślusarski był członkiem American Chemical Society. Był ekspertem NCBR, członkiem redakcji czasopism: „Polimery”, „Kompozyty” i „Elastomery” (przewodniczący), Composites-Theory and Practice. Profesor opracował raport dla Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego 2006 r. Nanonauka i nanotechnologia NARODOWA STRATEGIA DLA POLSKI.

Był kierownikiem 15 projektów naukowych, w tym 2 zamawianych oraz 1 europejskiego. Zawsze troską Profesora było wykorzystanie wyników naukowych w praktyce. Ma na swoim koncie kilkanaście wdrożeń przemysłowych. Prof. Ślusarski może poszczycić się wyjątkowo oryginalnymi rozwiązaniami praktycznymi. Opracował skład mieszanin na uszczelki. Wyroby Katedry „uszczelniły” rurociąg Łódź-Pilica. Od 40 lat działa on bezawaryjnie, a jeszcze na 20 lat ma gwarancję skuteczności pracy. Profesor wdrożył wyniki swojej pracy doktorskiej. Opracował nowy napelniając elastomerów i PVC, hydrofobową kredę strącaną impregnowaną kwasem stearynowym. Technologia została wdrożona w skali przemysłowej w Inowrocławskich Zakładach Chemicznych Soda-Mątwy. Dzięki uruchomieniu w kraju produkcji kredy modyfikowanej zaniechano importu ze Szwajcarii kredy Omya BSH, o analogicznych właściwościach. Profesor opracował nowe wulkanizaty: – odporne na chlor, chlorowódz, różne rozpuszczalniki i inne substancje żrące; – trudnopalne mieszanki gumowe, zastosowane do produkcji ochronnej odzieży wojskowej; – wały do maszyn papierniczych. Technologia otrzymywania gumy odpornej na działanie amoniaku wdrożono w Fabryce Automatyki Chłodniczej w Cieszynie. Dla potrzeb Z.A. Włocławek wykonano partię elementów gumowych do aparatury chemicznej, odpornych na działanie chloru. Pod kierownictwem Profesora została opracowana

i wdrożona technologia wytwarzania otulin do aparatów rozciągowych do maszyn włókienniczych, wdrożonych w Zakładach „Eltech” w Bielsku-Białej, w Zakładach „Stomil” w Łodzi, w Przemysłowym Instytucie Automatyki i Pomiarów „Mera-Piap” w Warszawie. Wdrożenia wyróżniono Nagrodą zespołową I stopnia Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Nauki. Z nowych rozwiązań warto wspomnieć o pomysle wytwarzania łożysk osiowych do agregatów pompowych stosowanych w górnictwie. Łożyska wypełnione są gumą a pracują w trudnych warunkach: w gorącej wodzie o temperaturze powyżej 50°C. Do tego dochodzą zanieczyszczenia piaskiem. Tego typu agregaty pracują w kopalni w Bełchatowie, na głębokości ok. 200 metrów. Pracę uhonorowano nagrodą Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, autora zaś Srebrną Odznaką „Zasłużony dla Górnictwa”. Opracowanie składu kompozycji oraz sposobu wytwarzania płyt uszczelniających, zawierających jako zamiennik azbestu włókno aramidowe wdrożono w Zakładach „Polonit” w Łodzi. Efekty ze sprzedaży płyt w latach 1997-2000 wyniosły 16.461.426 zł. Technologia została nagrodzona nagrodą Ministra Edukacji Narodowej oraz Nagrodą Głównego Inspektora Pracy, wyróżniona Medalem Międzynarodowych Targów Intertechnology’98 oraz Złotym Medalem na Wystawie w Londynie. W 1998 r. Profesor ma także w swoim dorobku opracowanie technologii protektorów gumowych do elektrolizerów dużej mocy, wdrożonej w KWB Bełchatów oraz opracowanie w 1999 r. sposobu wytwarzania powłok polimerowych na wyrobach włókienniczych z surowców krajowych, wdrożonego w Zakładach „Kowary”. W wyniku Projektu zamawianego przez Ministerstwo Gospodarki PBZ-03-08 opracowano kompleksowy system zbiórki i utylizacji odpadów gumowych. Drugi projekt PBZ-KBN-095/T08/2003 dotyczył technologii otrzymywania nanocząstek typu montmorylonitu. Stanowił podstawę uruchomienia ich produkcji w oparciu o własne złoża w Zakładach Górniczych w Zębcu. Ponadto prof. L. Ślusarski był kierownikiem tematu w Projekcie Europejskim ROTOR.

Prof. L. Ślusarski w dowód uznania za swoją pracę dydaktyczną i naukową uzyskał wiele nagród i wyróżnień, był odznaczony między innymi: Nagrodami Ministra Edukacji Narodowej – 4-krotnie, Nagrodą Głównego Inspektora Pracy, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim OOP, Honorową Odznaką Miasta Łodzi, Srebrną Odznaką „Zasłużony dla Górnictwa”, Srebrną Odznaką Honorową NOT, Medalem Honorowym im. Tadeusza Sendzimira, Medalami International Biographical Centre Cambridge (Top 100 Engineers 2011) oraz American Biographical Centre (Man of the Year 2011).

Prof. L. Ślusarski był człowiekiem wielkiego serca, życzliwy i prawy, o dużej wiedzy technicznej i humanistycznej.

● **Prof. dr hab. inż. Marian Zaborski**

